

Teresa Radwańska

Kraków, ul. Augustiańska

Informator Archeologiczny : badania 4, 235-236

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Grodzisko stożkowe z okresu średniowiecza położone jest na podmokłym terenie łąkowym. Ludność miejscowa nazywa grodzisko „wieżą”, co przypuszczalnie wiąże się z formą istniejącego tu w okresie średniowiecza obiektu obronnego w kształcie wieży mieszkalno-strażniczej.

Grodzisko składa się ze sztucznego nasypu ziemnego o podstawie w przybliżeniu kolistej i otaczającej go fosy, kształt nasypu stożkowy, wysokość względna około 3,5 m, średnica 30 m, fosa o zarysie nieckowatym i szerokości 12—15 m, nie zachowana w części północnej.

Eksplozację prowadzono w jednym wykopie badawczym o wymiarach 2,5 x 21,5 m, usytuowanym długością na osi N-S, przecinającym część nasypu grodziska w jego środkowej partii.

Stwierdzono, iż nasyp zbudowany jest z ziemi o niejednorodnym charakterze (próchnica, glina, ił i przede wszystkim piasek). W obrębie wykopu, którego maksymalna głębokość wyniosła 330 cm (na tej głębokości znajdował się poziom styku warstwy kulturowej z calcem) odkryto zbudowane szczątki bierwion, polepę, węgiel drzewny, ułamki obtaczanych naczyń glinianych między innymi siwionych, wyroby z żelaza — gwoździe, hak, sprzączka do pasa kształtu prostokątnego, ułamek ostrogi — oraz połupane kości zwierzęce.

Jedynym materiałem datującym grodzisko jest ceramika, przeważnie typowo średniowieczna. Pewna część wyrobów ceramicznych swym charakterem nawiązuje jeszcze do ceramiki wczesnośredniowiecznej (pod względem morfologicznym i ornamentowym). Ponadto nieliczne ułamki pochodzą z okresu nowożytnego (wtręty kulturowe). W oparciu o najliczniejszą grupę wyrobów ceramicznych, którą stanowią płamki naczyń średniowiecznych, przebadane wstępnie grodzisko stożkowe w Koniecpolu Starym można datować w przybliżeniu na drugą połowę XIII i XIV w. Badania opisanego grodziska będą kontynuowane w latach następnych.

KRAKÓW, ul. Augustiańska

Muzeum Archeologiczne w Krakowie

Badania prowadziła mgr Teresa Radwańska. Drugi sezon badań. Klasztor Augustianów (XIV w.). Warstwy kulturowe wczesnośredniowieczne, średniowieczne i nowożytne.

W związku z wykonaniem kanalizacji i dołów na wapno przeprowadzono w końcu 1969 i 1970 r. obserwacje po zachodniej stronie klasztoru i kościoła św. Katarzyny. Jak wiadomo kościół i część klasztoru pochodzą z XIV w. Stwierdzono warstwy kulturowe wczesnośredniowieczne i czasów nowożytnych. Zarejestrowano nieznane dotąd mury kamienne, zapewne zabudowań klasztornych, ponadto poczyniono obserwacje z okazji odsłonięcia stopy fundamentowej kazimierskiego muru obronnego.

Do cennych odkryć zaliczyć należy uchwycenie na znacznej przestrzeni warstwy kulturowej oraz kilku obiektów z wczesnego średniowiecza m.in. sprzed XI w. Odkrycie to powiększa nieliczny rejestr śladów osadnictwa wczesnośredniowiecznego na terenie dawnego miasta Kazimierza.

KRAKÓW—ŚRÓDMIEŚCIE

patrz wczesne średniowiecze

KRAŚNIK LUBELSKI

Katedra Archeologii Polski Uniwersytetu MCS w Lublinie.

Badania prowadziła mgr Stanisława Hoczyk. Finansowało PMRN w Kraśniku Lubelskim. Pierwszy sezon badań. Otwarta osada wczesnośredniowieczna (IX—XI w.), średniowieczna przyzamkowa osada obronna (XV—XVIII w.).

Wykopy założono na wzgórzu przeznaczonym do niwelacji. Stanowi ono część składową znakomicie zachowanego w terenie średniowiecznego zespołu obronnego (fosy, wzgórz: „Zamczysk” „Podzamcze”). Celem wykopalisk było zorientowanie się w stratygrafii i chronologii nawarstwień osadniczych zalegających w obrębie „Podzamcza”.

Niewielka ilość ceramiki wczesnośredniowiecznej datowanej na IX—XI w. wskazuje na istnienie tutaj rozległej, ale rzadko zasiedlonej osady otwartej. Pozostałości zabudowy murowanej odkryte w południowej części wzgórza i warstwa kulturowa osiagająca w niektórych wykopach głębokości 2 m, wiążą się ze znacznie późniejszym okresem, przypadającym na pełne średniowiecze (XV—XVI w.) i czasy użytkowania tego terenu przez Tęczyńskich.

LANCKORONA,
pow. Wadowice

Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska P.P. PKZ Oddział w Krakowie.

Badania prowadziła mgr Halina Ginterowa. Finansował WKZ w Krakowie. Trzeci sezon badań. Zamek zabytkowy, średniowiecze i okres nowożytny.

Kontynuowano badania i w dalszym ciągu jako oś wykopu przyjęto oś bramy wjazdowej. Celem tegorocznych wykopalisk było ustalenie poziomów użytkowych na dziedzińcu zamkowym i w „pomieszczeniach mieszkalnych” w części północnej wzgórza zamkowego. Wykopy na dzie-